

Sobota 7.4. 2012 Milla má miesto v 3 škôlkach

Netrpezlivo sme očakávali posledný týždeň pred Veľkou nocou. Teda aspoň v ten týždeň mali dať vedieť z medzinárodného lýcea. Skôr som očakávala zamietavú odpoveď, keďže tento rok bol neskutočne veľký záujem. V piatok prišiel prekvapujúci mail. Milla bola zaradená medzi najlepšie deti a od septembra jej nám môžu poskytnúť miesto. Wow, tak Milla prevancovala britské deti a dostala sa medzi 10 najlepších. Ani sa mi to nechcelo veriť. Dokonca mi prišlo i ľúto, že musíme miesto odmietnuť. Busy bees, len kúsok od nás, nám tiež potvrdilo, že od septembra s Millou na 2 doobedia rátajú. Je to omnoho jednoduchšia alternatíva, keď budem musieť riešiť réžiu s 2 deťmi. Škoda, stratíme 160 Euro - zápisné na lýceu, ale za to ušetríme času mi to stojí.

Okrem toho sme dostali akceptačný list zo súkromnej škôlky, kam bude chodiť 2 dni v týždni. Už sa len dohodnúť s riaditeľkou. Touto konšteláciou stratí Milla možnosť chodiť ďalej do Carrot cake clubu. Bolo by to už príliš veľa aktivít. Teda aspoň mne sa to tak zdá.



Spolu s odchádzajúcim sopľom sme sa rozhodli začať s jazdením na odrážadle. Milla nepatrí medzi deti, čo sa už v 2 rokoch naučia jazdiť na rôznych mobilných hračkách. Skôr ju to nebavilo. 1.x výučby ju však nadchol. Pochopila princíp, nahla sa nad kormán a prepletala nohami ako zajac. Samozrejme, že rovnováhu takto udržať nevedela. Tato ju musel celý čas držať a po 10 minútach si necítil kríže. Ale sľúbil jej, že budú každý deň trénovať, až kým to zvládne sama.

Po večeroch teraz popíjam čaj z maliníku, čo by mal uľahčiť pôrod. Predvčerom sa mi stalo, že som zaliala čaj obom. Pre Slávinu ovocný. Medzitým som sa skočila osprchovať. Aké bolo moje prekvapenie, keď som vyšla z kúpeľne a našla ho spokojne sedieť pred počítačom s takmer celkom dopitým tehotenským čajom. „A ty ideš túto noc rodiť?“ vyltelo zo mňa s výbuchom smiechu.

Streda 11.4.2012 Chcem ísť von....

Z nedele na pondelok sme sa rozhodli, že vyskúšame noc bez plienky. Viem, že by pediatrička zúrila, že sme neposlúchli jej rady. Milla sa pekne 2x zobudila a vyčúrala sa, žiadna nehoda sa nediala. Je na seba patrične pyšná, veď veľké dievčatá už plienku nepotreujú.

Počas tejto noci som toho veľa nenaspala. Po oslave Antonyho narodenín u Poliakov, sme šli do postele dosť neskoro. O 4.00 som sa zobudila na bolesti v krížoch. Sledovala som hodinky. Kontrakcia nabehli každé 4 minúty. Po hodine boli tak silné, že som už predychávala. Po 3 hodinách som Arlana prehovorila, nech si ešte trochu zdriemneme, lebo som bola unavená ako kôň. A predsa, nemôžeme Millu niesť Poliakom tak skoro ráno. Keď som sa po necelej hodine zobudila, kontrakcie boli späť, ale cítila som, že sa mi ešte ľahšie dýcha. Na ďalší deň mi pôrodná baba na klinike potvrdila, že som otvorená na 2 cm a drobec je veľmi nízko. Zasmiala sa, že som neprišla pri kontrakciách, lebo som už mohla mať odrodené. A tak od včera behám rýchlo chôdzou ako sa dá, celý deň a všade a čakám, kedy si to drobec rozmyslí. Niekedy mám pocit, že už vychádza von, tak tlačí. Včera som ešte stihla ísť na Francúzštinu a dnes som si odučila Angličtinu. V každom prípade už bude cez víkend stačiť iba prepichnúť vodu. Takže to vyzerá tak, že gynekológova predpoveď sa naplní.

Pôrodná baba bola veľmi milá pani po 50-tke. Veľa sa pýtala a zapisovala si. Výsledky krvi mám dobré a výter na streptokoka je negatívny, takže všetko pripravené na veľké finále. Tato si dnes večer odbehol zohrať predposlednú súťažnú partiu šachu. Hádám ho nebudem rušiť telefonátom počas hry ☺

Piatok 13.4. 2012 Pozor, rodím, pustíte ma dopredu

Návšteva štvrtkovej poradne nakoniec dopadla úplne inak, ako som si predstavovala. Výsledky krvi, moču i streptokoka B dopadli negatívne. Arlan tlačil nízko a Hugo Boss ma vyšetril pomerne bolestivo. Tváril sa, že nevie nájsť, kde som otvorená, keď som riadne zjajkla, pritakal, že už to našiel. Navrhol vyvolanie hneď na 2. deň ráno bez toho, že by stanovil váhu bába, alebo bez vyjadrenia sa, či zašité brucho vydrží. Keďže sme ako obvykle čakali v čakárni dlhšie, dohodla som sa s Mari, že k nej potom skočíme na obed. Nestíhala by som sa vrátiť domov, naobedovať a zaniest Millu do školy. K Mari som však prišla s čudným pocitom kontrakcie v zadku. Čudné, ale venovala som sa radšej obedu. Po chvíli ma začalo pobolievať brucho a kým sme o hodinu prišli do školy, mala som už riadne bolesti. Millu som odovzdala Leyle s oznámením, že sa budem prechádzať po ulici. Aby som nevnímala stupňujúcu sa bolesť, šla som nakupovať. Medzi regálmi som potichu predychávala a snažila som sa nadchnúť novým bio kútikom, čo som objavila. Pri pokladni mi dali prednosť, asi bolo na mne vidno, že sem-tam ledva lapám po dychu.

„Len nemyslieť na to, len na to nemyslieť... Ako sa dostanem domov? Zvládneš to, nebol, len na to nemysli.“ Podarilo sa, pred 16.30 sme boli doma a o chvíľu prišiel i vystresovaný tato. Zobral si na starosti revúcu Millu, ktorá si znovu chcela nechať tlačiac sa hovienko pre seba. Známy scenár:

M: „Chcem si ísť ľahnúť.“

T: „Tlačí ťa hovienko, chce ísť von?“

M: „Nie,“ odpovedá v kŕčoch.

T: „Si si istá, alebo ti narastie dlhý nos ako Bambuľke, keď nevravela pravdu?“

To už začne revať so záklonom hlavy a tvrdí, že to bude bolieť. Nebude, pravidelne dostáva zmäkčovadlo a bifidobaktérie. Keď sa jej podarí, vždy sa smeje a povie, že vôbec nebolelo. A hneď je z nej úplne iný, spokojný malý človek. Len škoda, že do ďalšieho pokusu to vždy zabudne.

Ja medzitým varím šošovicovú polievku – riadny kotol, aby mali aspoň na 3 dni. Na linku si postavím hodiny a sledujem kontrakcie. Tlačia do krížov. Každých 5 minút. Veď to by sme mali ísť do pôrodnice. Volám Táňu do Paríža, či môže prísť. Môže, okolo 21.00. Tak si dobaľujem veci do tašky, umyjem dlážku, dám si teplý kúpeľ, objednám letenku pre maminu. Po 21.00 prichádza Táňa, premenovaná Millou na Antona (netuším, ako k takému menu prišla, ale Táne to nevaďí). Milla sa jej už nevie dočkať a sťahuje si veci do pripravenej postele, dnes bude spať s Antonom a rybičkami, oznámi. Slávo navrhuje Táni, že môže ísť so mnou do pôrodnice, ale Milla rozhoduje za ňu. V žiadnom prípade. Vyplašený tato si dáva tiež horúci kúpeľ na odreagovanie.

O polnoci si tato ešte robí párky na posilnenie a s 3-4 minútovými kontrakciami vyrážame. Sestrička ma hneď napojí na monitor a vyšetrí. Otvorená na 3 cm. „Nonsens, po 12 hodinách kontrakcií, žiadna zmena?“ zdesene sa pýtam. Hodinu ma chcú monitorovať a potom rozhodnú čo ďalej. Ale to mám už sťahy každú druhú minútu a a funím ako lokomotíva. Slávo dostáva do ruky fľašu s vodou a vodu v spreji a úlohu mi dať po každej „silnej svini“, ako ich nazývam, piť. Po hodine príde s úsmevom babica a kuká vyhúkane na monitoring. „Fiha, tak to budete otvorená na minimálne 6-7 cm, tak sú silné,“ tvrdí. Je prekvapená, keď zistí, že sa nič nepohlo. Tak prichádza rýchle rozhodnutie. Prasknúť vodu a napojiť na epidurál. To mi je už svetažiť. Síce mi nevie napichnúť infúziu a tak isto ani epidurál, až na 3. krát, ale bolesť sa dá zvládnuť. Dostávam pochvalu za dobré dýchanie a oznámenie, že takýto prípad ešte nemali. Po hodine nado mňa pripevňujú niečo ako hrazdu, kde si mám zaprieť nohy a oznamuje, že už sa ide na to. Tu prichádza rozospatý Hugo Boss v zelenom overale a vysokých gumákoch, akoby šiel do záhrady kydať hnoj. Nadšene rozpráva, ako si gumáky kúpil a ja rozmýšľam, či naozaj spravím taký bodrel, keďže tu nedávajú klistýr, že ich potrebuje. Po pár potlačeniach sa o 4.55 ozve hlasný rev a na bruchu mám drobnú lepkavú kópiu Milly. Tato je rád, že sa



drží na nohách a odmieta prestrihnúť pupočnú šnúru. Hugo sa na neho uprene zadíva a nahlas uvažuje: „Je veľký, keď spadne na zem, bude to riadna šupa, čo myslíte sestrička?“ Ale tato sa nedá a vytáhuje fotoaparát. Celkový čas – 17 hodín. Hlava s čiernymi vlasmi má rovnaké zdeformované predĺženie ako mala Milla. Babica odnáša Arlanu a ja mám pocit, že Hugo Boss vytvára nejaké vyšívané umelecké dielo. S úsmevom mu pripomínam, že mi musí nechať nejaký otvor. S úškrnom odpovedá, že spraví odhad podľa výšky manžela. Som síce unavená ako kôň, ale celkovo mám pocit, že to bol príjemný čas bez zbytočného stresu. Konverzácia prebieha v zábavnom ležérnom duchu a tipujeme, aká je Arlanova váha.



Tato prináša synátora. 50 cm a 3025 gr. Iba o 250 gr viac ako Milla. Príde mi, že je iný. Má iný nos, okrúhlejšiu tvár a dlhé nechty, ktorými sa už stihol doškriabať. Pokladá mi ho na prsia a hneď začne sať. Vydrží celé 2 hodiny a pritom si mrnká. Nenápadne kontrolujem nechty na malíčkoch nôh. Má ich po mne, to znamená, že ich je vidieť. Milla má po tatovi, iba také malé guľičky vrastené do kože. Potom nasleduje prevoz na izbu s modernou elektrickou posteľou. Posielame unaveného tata domov si pospať. Sme obaja radi, že to máme za sebou.

Lekári a sestričky sú veľmi milí a zdvorilí. Žiadne budenie o 5.00 s teplomerom. Žiaden zhon a naháňanie ako na bolo na Slovensku typu: „Upracte si, ide vizita,“ alebo „mamička, pozrite sa, akú máte špinavú posteľ, to si neviete dať lepši pozor?“ Žiadne vizity za prítomnosti 5 a viac lekárov, ktorých bolo treba čakať ležiac na posteli s rozkročenými nohami. Je pred raňajkami a ja sa zalizujem, čo prinesú. No najskôr mi prinesú ľad na opuch, ktorý je riadne veľký a dajú extra silný liek od bolesti. Raňajkujem kakao s bagetou, maslom, džemom a jogurtom. Obed – predjedlo – šalát s bagetou, hlavné jedlo zemiaky s rybou a dezert ovocný šalát so syrom. Spomínam na Slovensko. Jedlo – klasická vývarovňa, školská jedáleň. Mne síce chutilo výdatne, no, moja spolubývajúca sa ho nedotkla ani raz. Mama jej nosila všetko z domu. Po pár dňoch mám zásobu vápnika minimálne na mesiac.



Po obede sa vo dverách zjaví Millina hlava. Pýta sa, či je už Arlan vonku a čo mám ešte v bruchu. Asi nepochopí, že už nie. Nadšená bratčekom vo veľkosti bábiky, ho chce hneď pestovať. Po chvíli sa mu snaží otvoriť nasilu oči a končíme plačom, pretože jej nedovolím mu hneď vymeniť plienku, aj napriek tomu, že tvrdí, že je veľká sestra. Keď pri ňom sedí, ani sa mi nechce veriť, že aj ona raz bola také drôbtčko.

Nedeľa 15.4 2012 Malá kreveta

1. noc sme toho veľa nenaspali. 2x kakal a keď už bol v čistom, postavil sa mu pipík a celý sa ocikal. „Aha, novinka, tak s týmto som nerátala,“ premýšľam a zisťujem, ako sa tomu na budúce vyhnúť. Cikanie však prichádza tak neočakávane, že sme ocikani vždy obaja. Medzitým nemrkal iba vtedy, keď bol na prse, najlepšie stále. Milla bola vždy hotová do 5 minút aj s odgrgnutím. Keď spím, tak sa ani nepohnem, rana bolí a už 2. deň mám tlak 80/40. Pôrodná baba ma kontroluje každé ráno. Opatrne prezrie zašívanie

a skontroluje kojenie. To je jediný človek, ktorý ma pozerá. Lekár sa iba zastaví, aby sa ubezpečil, či je všetko OK. Kolostrum sa premenilo na mlieko po 48 hodinách, k čomu mi babica (mladá baba) gratuluje.

Tato sa v piatok ešte potreboval odreagovať, tak dal malú spať a šiel na šach, kým suseda dostala odpočúvanie. V sobotu majú svoju veľkú premiéru. Musia ísť vybaviť rodný list a navariť si obed. Na rodný list som mu všetko pripravila. Prišiel napajedený, že mu povedali, že mu chýba ešte nejaký papier z ambasády potvrdzujúci, že sa Arlan nebude volať Valkovičová (moje priezvisko za slobodna). S vytreštenými očami rozmýšľam, ako na to prišli. Na francúzskych sobášnych listoch sa totižto neuvádza priezvisko ženy za slobodna. Na slovenskom áno, ako prvé. Tak z toho vydedukovali, že aj Arlan sa tam má volať po mame. Spolu hútame, ako sa zorganizujeme, keďže list treba vybaviť do 3 dní. Poobede prichádza tato s úsmevom, že tam šiel ešte raz a bol tam niekto iný, s ktorým sa dalo rozprávať a dal si vysvetliť, že na sobášnom liste je kolonka, ako sa budú volať naše deti. Aj napriek ústretovosti má Arlan na liste, že jeho matka sa volá Valkovičová, to sa im vysvetliť nedalo. Som zvedavá, ako to budem vysvetľovať na ďalších úradoch pre zmenu ja. Následne podávajú hlásenie o zvládnutí obedu: kúpili grilované kura, tato spravil ryžu (wow) a šalát z čínskej kapusty. Milla prikyvuje, že jej chutilo. A dokonca dali aj spolu prať. No, nie sú šikovní? V nedeľu si vybavili obed u Poliakov.

Piatok 20.4. 2012 Izolačka

Arlan mal na 4. deň po pôrode váhu vyššiu ako pri narodení, bol bez žltacky, tak nebol dôvod nás držať dlhšie. Pediater skonštatoval, že bude inteligentný a aerodynamickú hlavu má po tatovi. Dal ho na bruško, za čo sa mu poďakoval dlhým prdíkom aj s pokakaním sa. Vybavili sme všetky formuláre, zaplatili za poskytnuté služby: 2,129,- Euro (z toho nám poisťovne všetko preplatia až na 54,- Euro ako doplatok za samostatnú izbu) a spokojne odfrčali domov.

Som rada, že od pondelka je u nás mamina. Po prvej noci, kedy Milla dostala 40-stupňové horúčku a 3-násobnom kojení, som ráno vstávala ako mátoha. Znovu sa ozvali krče v oblasti vpichu po epidurálke. Začnú potom, ako sa nakláňam dopredu pri prebaľovaní a následne si ľahnem. Vystreľujú do krížov a po pár minútach prestávajú. V každom prípade dosť nepríjemné.

Počas dňa sa snažíme Millu izolovať od Arlana, tak si ich neustále medzi sebou s maminou vymieňame. Milla horúčkuje následné 2 dni, pokašliava a sabotuje všetko jedlo. Chce byť s Arlanom, chce byť s maminkou a večer sa ma s vážnym výrazom v tvári pýta, kedy pôjdeme na pláž, ako jej sľúbil tato:



„A pôjdeme spolu. Maminka, tato a Milla.“ Po chvíľke dodáva: „Arlana necháme doma s babi.“ Pohladkám ju po vlasoch a snažím sa jej povedať, že ju mám veľmi rada. Snažím sa jej venovať dostatočne veľa pozornosti. Je neistá, vyplašená. Arlan je však pohodové bábätko (aspoň zatiaľ) a nevyžaduje špeciálnu pozornosť. Stačí ho nakojiť a potom prespí 3 hodiny. Keď je aj hore, díva sa okolo a potom zaspí. Dokonca akceptoval aj cumel', ak nestíham s kojením, pretože treba ešte niečo dokončiť, alebo sa venovať Mille. Nevie si predstaviť, že by ho bolo treba stále nosiť na rukách. Milla medzitým sabotuje jedenie a všetko jej trvá aj hodinu. Pri jedení rozpráva, hrá sa, alebo jednoducho povie, že jest' nebude. Tak ju nechávam tak, samozrejme, že ju od hladu bolí brucho. Nuž, keď je to jej spôsob prijímania faktu, že už nie je sama, tak to musíme všetci vydržať, aj keď mám nervy na dranc.

Dnes som ho zobrala 1. krát von. Už mi bolo dlho a bolo treba spraviť nákup, večer priľieta ocino a Slávi má v nedeľu meniny. Zhodila som zo seba pyžamo a hodila sa do starých džínsov. Sedla ako uliate. Ostali mi 2 kg, ale sú asi proporčne rozložené na celom tele. Kým som pri mizernom veterno-upršanom počasí kočík vytlačila hore kopcom, Arlan už odľukoval a 2 hodiny ani nemukol.

Utorok 24.4. 2012 Baby-blues

Myslím, že som si prežila jeden baby-bluesový deň. Nedeľu som prerevala komplet celú. A dôvod? Milla, ktorá neposlúcha, odvráva, kričí bez najmenších príčin. Slávo, čo ide na futbalový zápas Paríž – Saint Germain s mojím otcom, trávi čas s Millou a mňa s Arlanom si nevšímam... alebo sa mi to všetko iba zdalo? Ani neviem, netuším, čo sa so mnou deje. Všetko ma rozčuľuje, trápi, vytáča a mám pocit, že to nezvládnem. Ako sa ráno stihneme vychystať do školy načas, ak Mille trvá večnosť ju presvedčiť, aby sa obliekla a to nehovorím o raňajkách, pri ktorých sedí aj hodinu. Do toho treba nakojiť Arlana, odgrnúť, prebaliť.



Nikdy som si nemyslela, že sa budem vedieť na Millu tak hnevať, ako teraz. Jej drzé odvrávanie a permanentné „NIE“ sú ako štuchance do živého. Nedá sa s ňou dohodnúť ani po dobrom ani po zlom. V nedeľu si so mnou poplakala aj moja mama, ktorá konštatovala, že mi to nezávidí. So smiechom som pozorovala, ako už aj ona vymýšľa podobné hlúposti, aby Millu presvedčila jesť, na aké som sa dala aj ja...

Včera som trochu ožila. Zistila som, že pri vyplňaní všetkých papierov pre francúzsky úrad sociálnych vecí a rodiny som spravila chybu, na základe ktorej som nedostala príspevok pri narodení ani rodičovské a ani nemám nárok na žiadnu inú pomoc. Je tu možné mať výpomoc na 2x4 hodiny týždenne. Certifikovaná pani môže upratať, zaniest dieťa do krúžku, nakúpiť, alebo len tak postrážiť deti. Chybu som opravila a papiere nanovo zanesla na úrad. Už len čakať, či to prejde. Z úradu sme si to z očíom zamierili do obchodu s farbami. Nálepky bambusov a vlčích makov Slávino prilepil

lepidlo a s ich strhnutím zišla dolu aj maľovka, alebo ostali nepekne žlté škvrny po lepidle. Tak má obývačka novú farbu – olivovo zelenú. Ako málo stačí, aby sa človek cítil fajn.

Dnes sme s babi a dedem absolvovali cestu do 16. departmentu v centre na slovenskú ambasádu. Bolo treba požiadať o slovenský rodný list za prítomnosti Arlana. Od Kasie som dostala baby šatku a všetci sme RER a metrom precestovali pol Parížu, aby sme za 5 minút boli hotoví a 2 hodiny cestovali späť. Arlanovi sa v šatke páčilo a ani nemukol. Takto si to viem predstaviť. Chytro, chytro, nabaliť a trieliť tam, kam treba. Začínam nadobúdať istotu, že to s nimi dvomi zvládnem aj sama.

Pondelok 30.4 2012 Zmeny, zmeny...

Ak som si myslela, že ma čaká pokojné obdobie, tak som sa dosť mýlila. Celé sa to nejako kopí a kopí. Do konca týždňa sme sa mali rozhodnúť a zaplatiť siete na pozemok. Ak by to bolo pár Euro, neváhali sme. No, v situácii, v akej sme, kedy stále nemôžeme stavať, kvôli ochrannej zóne cintorína, sa nám zdá ďalších 15 000 Euro veľa. Okrem toho predávame auto. Hneď v deň vyvesenia inzerátu máme záujemcov. Práve rozmýšľam, kedy postíham všetky papierovačky, aby sme mali pre francúzsku byrokráciu všetko potrebné.

S novým členom sa nám navšil rozpočet na bývanie a tato rozmýšľa, že by sme si našli nový byt bližšie k centru, aby sa nebolo treba stále teperiť do kopca. Tak obhliadame. No a navyše dostal ponuku na presun do Fínska. Jednali by sa o jeho vysnívanú pozíciu už priamo v elektrárni. Uf, nejako nestíham...

